

FARUK ŠEHIĆ

Villanás a szem előtt. Sárga foltok úsznak a szemideg csatornáiban. Képek tülekednek kevert csomókban az éhes emlékezet felé, ahol minden morajlik és zümmög a nagy raktárosok súlya alatt. Ők tudják a dolgukat. A képek maguktól csúsznak a kezükbe, majd végre el-lazulnak. A tudat gyengéd masina, tele szikrázó színekkel, amelyekből a legfinomabb valódi és valótlan tárgyak születnek. Itt fehérhajú szellemek táncolnak, holt harcosok acél páncélokban, tüzes gyermekek, mítikus szerelmesek, lobogó harcocsik, örökké zöld fű ismeretlen istenségek koponyáján, minden a véletlen kottájára táncol s nincs itt semmiféle haragos karmester. A vágy a vezető. Minden ritmust áthat az álom. Örök a tánc. Köszönti a külső meg a belső napot, az élő s az élettelen világ bőkezűjét és kegyelmezőjét. A humusz alvó anyagában felismeri az időt eltaposó erőt. Az erő égbehatolás. Az erő űzi az élet vizét a fűszál keskeny kanócán át a táncra, zöld királyi ruhába öltözve, az űr robbanó körében. Örök a tánc. Növényi az öröm, de ez csak a kezdet. A csontok súlyosak, a föld könnyű. Semmi sem halott örökre. Lásd az ibolyaszínű virágot, valaki mosolyát rejti. Amikor a fű a test Menyasszonyává válik, a tánc a földalatti világba vezet. Semmi sem halott örökre. A humuszban a giliszták kígyószerű szirének, az utolsó make up színét keverik ki. Még ez a szokatlan márciusi száraz sivatagi szél sem, melynek kócos tincsein az angyalok Fekete serege utazik, még ez sem csupán a pusztító keze, hanem azé is, aki mindenfelé elveti az anyag és a látszat magvait. Semmi sem halott örökre. A színrelépő karnevál tavaszba csal minket. Az erdei klorofilforrások újra feleledtek. A kis mezei csapokból zöldcsíkok folynak. A föld megnyitotta a hatalmas hidrársát. A fák megragadják a végső eget. Ez lesz az isteni hajtású, tökéletes csók.

A hosszúkás lándzsákon elálmosodott a nap. A pókhálók hadifoglya a reggel értelme. Vajon kell-e köszönteni a reggel fiatal kozmoszát? Megcsókolni a földet, míg hideg, míg halott ál-mát alussza, fehér mésszel simogatni a célpontot, megloccsolni a cserépben raboskodó virágot, az ablakon hagyni a morzsákat a szárnyaló utazóknak, azt hinni, hogy semmi sem egyszerűbb a pulzáló sárga körtől, amelyet Napnak nevezünk, amelynek középpontjában óriási neutronszív dobog. A napfény rezgő szárai jutnak át a titkok zöld kapuin, feltörve a föld páncélját, amelyek alatt a régóta alvó emberek csontjai világítanak. Lenn gyengéd a hideg. Lenn gyógyító a sötét. Lenn bujkálnak az eltévedt gondolatok, a pockok alagútjaiban. Lenn a vér élő vízzé változik. Lenn vannak a ferdenyakú szabályák, karcolással teli pajzsok, nehéz sisakok, dróttal szabott páncélingek, bronz lándzsavégek, szétéphetetlen fekete zászlók, harci felszerelés, az időre bízva, mint a bor. Lenn az életteli lovak a holló félhomályát lege-

I l h a m i a , u t a z á s

lik. Lenn az őszhajú harcosok énekkel forrasztják be sebeiket. Lenn minden csatát megáldotok, kivéve egyet, a végsőt. Lenn vannak a lányok, a felhők jövőbeli feleségei. Lenn nem jajgatnak az öregek és a haláltól sem félnek, tudják, semmi sem halott örökre. Lenn a gyermekek kobalt tavakban fürödnek. Nincs lenn a feledés folyója. Cseppeket zártak az ásványokba, egykori könnyeket. Lenn nincsenek igeidők, kivéve az örök jelenét. Lenn rejlik a fenti világ földalatti lényege. Lenn a fenti világ fonákja. Lenn csalogányok a bőregerek. Lenn semmi sem halott örökre.

Ringó világok lógnak a varázsköteleken. Egyszer csak minden leáll, megszakad a pörgés, az életerő kék zihálásai az égbe párolognak. Valahol fent, a csillagúr hatalmas hálókka kapja el a bizonytalan lelkek raját, a kozmikus alagutak kapui felé tereli őket, amelyek a magasabb mennyei negyedekbe nyílnak. Itt él minden dimenzió és alak mérlege, mert minden lénynek megvan a maga súlya. A csillagkaravánok a még fel nem épített városok felé tartanak. A vad holdak hordái ugatják őket. A meteorokban más világból származó szavak léteznek. Amikor minden szétpukkan, mint egy asztrális lufi, a törmelékekből létrejön az a nyelv, amelyen megszólal a végtelen vers.

Szarajevó, 2001. április

Orcsik Roland fordítása

Faruk Šehić 1970. április 14-én született Bihaćban (Bosznia és Hercegovina). Ma Bosanska Krupában él. Szarajevóban jár egyetemre. Tripoliban rázta a datolyafákat. Padežen részt vett a harcokban. Zágrábban a háború kitöréséig állatorvosi egyetemre járt. Žaboričen nyaralt. A Hajdukknak drukolt. Eddig egy kötete jelent meg: *Pjesme u nastajanju* (2000). A fenti írás Admir Mujkić szarajevói kiállításának a megnyitójára készült.